

### **3. POGLAVLJE**

## **POSVEĆENJE SVEĆENSTVA**

### **Levitski zakonik 8:14-33**

Odvojeni za Božju Službu – „Budi Mi Vjieran Do Smrti” – „Posvetite Se,” i „Ja Ću Vas Posvetiti” – Junci i Ovnovi Posvećenja – Ulje Pomazanja Za Posvećenje.

Posvećenje svećenstva bilo je prasluka za posvećenje ljudske naravi Gospodina Isusa i njegovog Tijela, Crkve, volji Jehovinoj – poslušnost Isusa, čak i do smrti, i poslušnosti članova njegovog Tijela koje pati radi pravednosti „sve do smrti” s njim. Cijelo tijelo, predstavljeno Aronovim sinova (kao i Glava, predstavljena sa samim Aronom), je bilo antitipskim žrtvama, učinjenima tijekom Evanđeoskog doba, *posvećeno* za njihovo buduće djelo kao kraljeva i svećenika, da obnove i vladaju i blagoslove čovječanstvo.

To posvećenje označava odustajanje od SVEGA svojeg volji Božjoj u njegovoj službi. Ali krajnost žrtvovatelja postaje Jehovina prilika; kada su ti svećenici posvetili sve što imaju, sve što jesu, i sve čemu se nadaju, kao ljudska bića, posvećujući ih ili žrtvujući uništenju, postajući tako

*sužrtvovatelji* s Isusom svojim Otkupiteljem, zatim, prihvaćajući njihove žrtve, Jehova ih *oplođuje* za novu prirodu-duhovnu prirodu. I ne samo tako, već kao nagradu za vjernost obećava da će dati najviši red duhovnog postojanja – božansku prirodu: i odjednom oni su smatrani posjedovanima kao božji duhovni sinovi. Gal. 4:4-7; 2 Pet. 1:4

### **„Budi Mi Vjeran Do Smrti”**

Da neki koji se posvete žrtvovanju i tako se pridruže „kraljevskom svećenstvu,” neće doći do buduće kraljevske službe također je prikazano u tim praslukama, kao i jasno objavljeno u Novom Zavjetu. Jedan razred će biti „spašen tako kao kroz oganj,” „dolazi iz velike nevolje,” ali promašuje nagradu za koju su započeli posvećenje, jer ne cijene dovoljno svoju prednost žrtvovanja kao svećenici – nedovoljno su revni da „pate s njim,” Velikim Svećenikom. Njih ćemo posebno kasnije razmotriti, prilikom razmatranja žrtava Dana Pomirenja.

Još jedan razred onih koji se posvećuju kao svećenici, što neće steći *kraljevske* blagoslove obećane ovim svećenicima, bit će uništen u Drugoj Smrti. Ovi, na koje nam je jasno skrenuta pažnja u Novom Zavjetu (Heb 6:4-6; 10:28-31; 1 Ivan 5:16), prikazani su također u tim praslukama ili sjenama Tabernakulske službe.

Aronova četiri sina isprva su predstavljala pod-svećenstvo, ali dva od njih su uništena-- što odgovara dvjema gore opisanim klasama, od kojih obje ne uspijevaju, u pogledu kraljevskog svećenstva; jedan od njih trpi Drugu Smrt, drugi je spašen od nje samo „tako kao kroz oganj”...nevolja, čišćenje. I kao što je Aronu i preostaloj dvojici sinova bilo zabranjeno žaliti za svojom braćom koji su tako bili odsječeni, to znači da će svi vjernici svećenici

prepoznati pravdu Božanske odluke, te će im se pokloniti u poniznoj podložnosti, govoreći: „Pravedni su i istiniti putevi tvoji, Kralju svetih.” Zaista, to donosi blagoslov vjernima, što ih dovodi do veće revnosti, govoreći: „Bojmo se stoga da se ne bi, dok ostaje obećanje o ulasku u njegov počinak, nekome od vas učinilo da je nedostatan.” (Lev. 10:1-7; Otkr. 15:3,4; Hebr. 4:1)

### **„Posvetite Se” – I – „Ja Ću Vas Posvetiti”**

Poziv opravdanom vjerniku da preda, posveti, ili se izdvoji za božansku službu, poziv je *žrtvovati zemaljske interese* i prava: i obećanje s Božje strane je da će takve žrtve biti svete i prihvatljive kroz zasluge našeg Otkupitelja, i da će nas on zauzvrat prihvatiti kao nova stvorenja, oploditi nas za novu prirodu po Svetom Duhu istine. Tako Bog *posvećuje* ili izdvaja takve koji se računaju *svetim novim stvorenjima*.

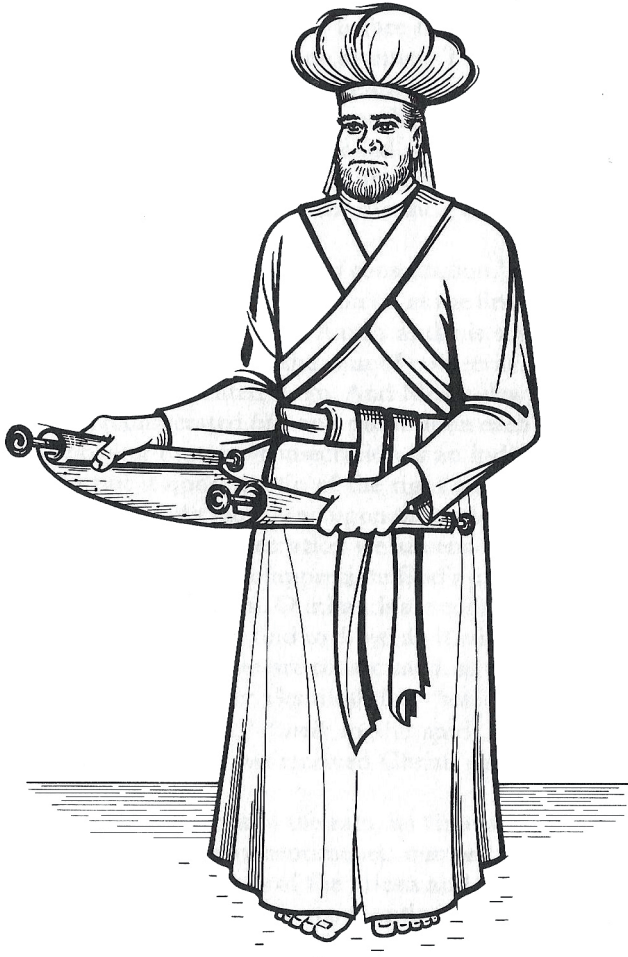
Tipska služba posvećenja izvršena na tipskim svećenicima pokazuje dva dijela posvećenja – naš dio u predaji ljudske prirode i njezinih prava te Božji dio u prihvaćanju naše žrtve i izdvajanju nas i priznavajući nas kao nova stvorenja. *Nova* duhovna priroda bila je predstavljena u Aronu i njegovim sinovima; zemaljska priroda žrtvovana je bila predstavljena u juncu i ovnovima prinesenima na žrtveniku. Lev. 8:14-33

Junac za prinos za grijeh bio je doveden, „i Aron i sinovi njegovi položili su ruke na glavu” njega, tako govoreći, ova žrtva predstavlja nas. Od tog trenutka, sve što se dogodilo juncu, predstavljalo je ono što je trebalo biti učinjeno Isusu i njegovom Tijelu, Crkvi, kao ljudskim bićima. Junac je bio predan „Zakonu” (predstavljenim s Mojsijem), kako bi ispunio njegove zahtjeve protiv Izraela, praslike čovječanstva općenito. Kako bi se ispunili zahtjevi Zakona Mojsije „ga je morao

zaklati.” Zatim je primijenio krv na rogove oltara. „Prst” „*Zakona*” tako je istaknuo da je oltar zemaljskih žrtava bio prihvatljiv Bogu zbog prolivene krvi (danog života), i da svi koji shvate moć žrtvenika (rogovi su simboli moći) *prvo* moraju priznati krv što ga posvećuje. Krv izlivena u podnožje oltara pokazalo je da je kroz krv žrtve (dani život) čak i *zemlja* otkupljena od prokletstva. „*Za otkupljenje* stečenog posjeda.” (Vidi Efež. 1:14)

I Mojsije je uzeo junca, njegovu kožu, meso, itd., i spalio ih s vatrom izvan „tabora.” (redak 17) Tako je ljudska priroda potpunog Krista – Glava i tijelo – učinjena „prinosom za grijeh,” trpeći uništenje na koje je svijet bio osuđen, i iz kojeg će, ovom žrtvom, on u konačnici biti izbačen – *zasluga* je u žrtvi našeg Gospodina Isusa, mi, njegova „braća,” *privilegirani* smo da ispunimo mjeru NJEGOVIH patnji, kao „članovi *njegova* tijela.” (Kol. 1:24) Ali iako je ljudska priroda kraljevskog svećenstva uništena, kao zla stvar u očima svijeta, kao što je predstavljeno spaljivanjem junca izvan „tabora,” Bog prihvaća pobožnost srca koja potiče na žrtvu, koja kaže: „Evo, došao sam učiniti tvoju volju, o Bože.” „Ja uživam činiti volju tvoju, O moj Bože.” To je bilo predstavljeno prinosom na žrtveniku masti i dijelova iznutrica organa koji su važni za život, kao „ugodni miomiris” Gospodinu.

Ostale značajke istog posvećenja pokazane su sa dva ovna spomenuta u recima 18 i 22. Prvi spomenuti bio je ovan za žrtvu paljenicu. Aron i njegovi sinovi položili su ruke na njegovu glavu, čime su naznačili da on predstavlja njih. Bio je zaklan; njegova krv je posuta po oltaru; i Mojsije „*isiječe* ovna na komade i ispra u vodi crijeva i noge,” te „*spali* glavu i komade i loj.” Tako se tijekom cijelog Evandeoskog doba Isus i



**SVEĆENIK – U LANENOJ ODJEĆI**



njegovo Tijelo, Crkva, predstavljaju, član po član, pred Bogom na oltaru, a ipak svi se *zajedno* računaju kao jedna žrtva. Glava je položena prva na oltaru, a od tada svi koji su „mrtvi s njim,” i očišćeni, kao u tipu, pranjem vode – kroz Riječ – smatraju se položenima s Glavom na istom oltaru. Spaljivanje prinosa na oltaru pokazuje kako Bog prihvaća žrtvu, kao „ugodni miomiris.”

Drugi ovan, „ovan posvećenja,” pokazao je koji će učinak žrtva imati na nas, kao što je prvo pokazano kako Bog prima našu žrtvu. Aron i njegovi sinovi položili su svoje ruke na glavu ovna posvećenja, pokazujući tako da ih on predstavlja. I Mojsije ga je zaklao i uzeo njegove krvi (posvećeni *život*) i stavio je na svakoga zasebno, pokazujući tako da je naša posvećenost individualno djelo. I stavio ju je na vrh desnog uha, i na palac desne ruke i na veliki prst desnog stopala. Tako nam je našim posvećenjem omogućeno imati „*slušanje vjere,*” i shvaćati Božja obećanja kako to nitko osim posvećenih ne može. Naše ruke su posvećene, tako da što god naše ruke nađu da to *učine*, činimo to svojom moći kao Gospodinu. Naša stopala su posvećena, tako da od sada „ne *hodamo* kao drugi pogani”, već „*hodamo* u novini života,” „*hodamo* po vjeri,” „*hodamo* po duhu,” „*hodamo* u svjetlu,” pa čak i „kao što smo primili Krista, tako *hodimo* u njemu.” reci 23,24

Izabrani dijelovi ovna, njegove „iznutrice” i „loj,” predstavljali su osjećaje našeg srca, naše *najbolje snage*. Ovi su bili uzeti u ruke svećenika i „*mahano s njima*” – tamo i amo pred Gospodinom – što predstavlja činjenicu da posvećeni prinos nije dan Gospodinu ni na trenutak, dan ili godinu dana, nego da se mi posvećujemo da stalno naše naklonosti i moći budu uzdignute, nikada ne prestajući sve dok ne budu

prihvaćene od njega kada bude završen naš zemaljski put. I Mojsije je skinuo njihani prinos s ruku (svećenici ga nisu položili), Božje prihvaćanje bilo je pokazano vatrom. Dakle, mi, „kraljevski svećenici,” ne smijemo položiti ili prestati prinostiti sve naše snage u Božjoj službi dok ih imamo, niti sve dok sve nisu potrošene u njegovoj službi, sve dok Bog ne kaže, dovoljno – uziđi na više. Kada je ljubav („loj”) našeg unutarnjeg čovjeka položena na žrtvenik, pomaže povećati vatru Božjeg prihvaćanja. Što je više ljubavi povezano s našim posvećenjem Bogu, brže će se naš prinos potrošiti.

Na taj „njihani prinos,” dok je bio u njihovim rukama, bila su položena tri kolača iz košare. Taj je prinos Mojsije položio na ruke Prvosvećenika i pod-svećenicima.

Prva, beskvasna pogača, predstavljala je stvarnu Isusovu čistoću kao čovjeka i pripisanu čistoću Crkve kao ljudi, kao što je potvrđeno Zakonom (Mojsije) – *opravdanje* – jer „pravednost Zakona je ispunjena u nama” sve dok smo prihvaćeni kao članovi njegovog Tijela. (Rim 8:4) Drugi beskvasni kolač, premazan *uljem*, predstavljao je duh Božji koji ostaje u nama – *posvećenje*. Treći, vafl, predstavljao je našu nadu i vjeru u nadasve dragocjena obećanja slave, časti i besmrtnosti.

Bez tih elemenata nemoguće je za naše posvećenje da bude potpuno, a time i prihvatljivo; naime, *Opravdanje* (čistoća), *Posvećenje* Duhom, kroz vjerovanje u istinu i vjeru u obećano *Proslavljenje*.

Ulje za pomazanje pomiješano s krvlju posvećenja posuto je po njima (redak 30) učeći da je naše posvećenje prihvaćeno samo zato što smo opravdani dragocjenom krvlju našeg Otkupitelja; stoga nam je rečeno da smo „prihvaćeni u Ljubljenu” – jedino. (Efežanima 1:6)



Kuhanje mesa posvećenja (redak 31) nije bilo dio žrtve: to je bila samo priprema dijela koji je trebao biti pojeden. Sve je trebalo zbrinuti (redak 32), pokazujući da trebamo biti potpuno i u cijelosti posvećeni i ništa od našeg vremena i snage ne bi trebalo biti uzaludno potrošeno.

*Sedam dana* posvećenja (reci 33,35) pokazalo je nadalje da smo posvećeni Božjoj službi, i to ne za samo dio našeg vremena, nego za sve. Sedam, u Svetom Pismu, je potpuni broj i označava *sve* ili *cjelinu* na što god da se odnosi. („Sedam pečata,” „sedam truba,” „sedam pošasti,” itd.) Redak 36 prikazuje završetak djela posvećenja.

Nikada nije bilo vremena kao što je to sada kada je bilo potrebnije da se svi koji su posvećeni kao svećenici trebaju pobrinuti da „budemo mrtvi s njim,” i da je svaka naša sposobnost njihana pred Bogom, da on može prihvatiti i iskoristiti naše talente na svoju slavu. Posebno je to pitanje od interesa za one koji razumiju da Sveto Pismo uči da će vrlo skoro svi članovi *Tijela* biti prihvaćeni s *Glavom*, ugodni miomiris Bogu; i da budući je djelo samožrtvovanja tada završeno, slavno djelo blagoslivljanja čovječanstva i ispunjenje Božjeg Saveza započet će.

Antitipsko posvećivanje antitipskih svećenika ograničeno je na sadašnje [Evandeosko] doba. Bilo je u tijeku stalno otkad se naš Gospodin i Preteča „ponudio”...i bit će dovršeno prije nego što se ovo doba u potpunosti završi. I ako ne uspijemo biti među svećenicima sada, za vrijeme posvećenja, ne možemo biti od njih kada počnu služenje ljudima u Kraljevstvu, kada će ti isti svećenici (sada prezreni od ljudi, ali „ugodan miomiris Bogu”) imati dodanu titulu Kralja i kada će, sa svojom Glavom, Isusom, vladati i blagoslivljati sve narode. (Otk 20:6) Da li mi iskreno

želimo biti među onima koji će pjevati hvalospjeve našem Prvosvećeniku: „Učinio si nas našem Bog kraljevima i svećenicima, i mi ćemo vladati na zemlji?” Ako je tako, sada ćemo biti potpuno posvećeni, jer samo „Ako patimo s njim” onda ćemo „također vladati s njim.” 2 Tim. 2:12

### **Molitva Podsvećenika**

„Pobjednički Veliki svećenik! Nema više mrlja na odjeći  
 Približi li se za žrtvu;  
 Nećeš više strahovati od grijeha zbog kazne.  
 Plaćena je velika otkupna cijena, dostignute visine slave,  
 I uskoro ćeš se pojaviti na blagoslov!

„Sve slavan svećenik! Svu moć na nebu i zemlji,  
 Svu milost i ljubav ti posjeduješ!  
 Kao zakoniti Kralj kraljeva i Gospodar gospodara, istupi!  
 Dok radosne trube proglašavaju tvoje pravedno ime i vrijednost,  
 A ničice vojska pada priznajući tvoju vrlinu.

\* \* \*

„O milostivi Prvosvećeniče! O nježni zagovorniče,  
 Pokornikov nepogrešivi Prijatelju,  
 Još uvijek dirnut osjećajem zbog naših tuga i niskog stanja!  
 Buduće milosno djelo za sve očekuj,  
 A sada, na nas, pošalji svoj blagoslov!”